

veredes med, at Anstalten trods en af Bladshensyn ditteret formindstet Tilgang og forøget Afgang dog havde maattet overlægges med 40 Patienter. Som Følge heraf bestemtes saa ved Loven af 3die April 1868, at Anstalten skulde udvides til Modtagelse af saavel helbredelige som uhelbredelige sindsyge i Østifterne med Undtagelse af Kjøbenhavn, saaledes at den i sin udvidede Skikkelse blev beregnet paa at optage et Gennemsnitsantal af 400 sindsyge. 1ste Oktober 1871 blev den ny Del af Anstalten tagen i Brug.

Den saaledes tilvejebragte betydelige Forøgelse af Afsypladserne havde imidlertid kun den Følge, at Efterspørgslen efter dem tiltog i en saadan Grad, at den alligevel ikke kunde tilfredsstilles. Særligt følelig viste Bladsmanglen sig i den nørrejydske Anstalt, der navnlig stod i Fare for at blive overfyldt med ældre, uhelbredelige Patienter, som vilde optage Bladsen for de friske Tilfælde, der jo helst hurtigst muligt skulde tages under Behandling. Direktionen tænkte endog en Tid paa at søge at afværge dette ved at forhøje Betalingen for den særligt overfyldte 3die Klasses Patienter, hvorved den tænkte sig, at navnlig en Del ældre Patienter, der til Nød kunde undvære Opholdet i Anstalten, vilde blive taget hjem af de paagældende Kommuner og anbragt paa anden Maade; de berettigede Indvendinger, der kunde gøres mod denne Plan, gjorde dog, at den ikke kom til Udførelse. Medens der i Marts 1873 var indtegnat 27 Ekspektanter, var Antallet af disse i Oktober s. A. steget til 45, hvoriblandt uhelbredelige, som havde været indmeldte over 1 Aar uden at kunne modtages. Østifternes Anstalt havde allerede i 1874, kun 3 Aar efter at den var aabnet for uhelbredelige, Mangel paa Blads til at modtage saadanne, navnlig 3die Klasses Patienter, og det naagtet denne Anstalt i Modsetning til den nørrejydske havde flere kommunale eller for mindre Kredse bestemte Anstalter, hvortil den kunde evakuere. For begge Anstalters Vedkommende maatte det sikkert antages, at denne Mangel paa Blads ikke var forbigaende, men tværtimod vilde gøre sig mere og mere gældende.

Det kom altsaa foreløbigt navnlig an paa at skaffe flere Blads for de uhelbredelige sindsyge af 3die Forplejningsklasse, og en Mulighed herfor aabnedes ved, at der paa denne Tid blev Tale om at nedlægge Straffeanstalten i Viborg, som man da tænkte sig kunde ombygges til en Depotanstalt for saadanne uhelbredelige, til 3die Forplejningsklasse hørende Patienter, hvis Ophold paa de bestaaende Sindsfygeanstalter ikke kunde anses fornuftigt for deres Tilstand. Denne Plan blev vel Genstand for en ret skarp Kritik fra forskellige Sider, som, foruden at fremføre Velænkneligheder baade af principiel og af teknisk og økonomisk Art, fremhævede det formentlig mislige i at ville gøre et Tugthus til Sindsfygeanstalt. Da det dog fra modsat Side gjordes gældende, at man paa denne Maade hurtigst og med den mindste Bekostning og dog forsværligt kunde afhjælpe Bladsmanglen og tillige ved denne Foranstaltning, der dog kun kunde betragtes som et Gennemgangsled for hyderligere Foranstaltninger, vilde vinde Tid til en omhyggeligere Drøftelse af disse, blev Sagen gennemført ved Lov af 4de Maj 1875 om Indretning af en Anstalt for uhelbredelige sindsyge i Viborg. Ifølge denne Lovs Bestemmelser skulde Straffeanstalten omdannes til en Anstalt til Optagelse af 300 uhelbredelige sindsyge, hjemmehørende i Østifterne med Undtagelse af Kjøbenhavn eller i Nørrejyland. Fortrinsvis berettigede til Optagelse skulde de tidligere i andre Sindsfygeanstalter behandlede sindsyge være, og til Optagelsen i Anstalten skulde der kræves en Lægeattest om, at den paagældende sindsyge var nedsunken i en saadan Sløvhedstilstand, at de hydre Forhold vare ham ligegyldige, naar blot hans nærmeste materielle Livsfornuenheder tilfredsstilledes. Denne sidste Bestemmelse var dog ikke en Indrømmelse til den herkende Fordom mod Bygningen paa Grund af dens tidligere Anvendelse, men tilfattede at ubelukkede saadanne sindsyge, for hvem Indtrykket af at blive indlagt paa en kun for uhelbredelige bestemt Anstalt kunde antages at ville være skadeligt. 2 Aar efter, den 7de Maj 1877, aabnedes Anstalten, der imidlertid blev meget dyrere end beregnet.

Naturligvis skaffede Aabningen af den ny Anstalt straks ikke saa ringe Vættelse navnlig for Østifternes Anstalt, men det stod dog som jagt fra først af klart for alle, at den her trufne Foranstaltning kun kunde betragtes som et midlertidigt Middel til at afhjælpe Trangen til flere Afsypladser, og at man fremdeles maatte overveje, hvilke hyderligere Forholdsregler der maatte være at træffe. I denne Henseende havde Sundhedskollegiet i 1875 henledet Justitsministeriets Opmærksomhed paa en allerede i 1863 af Overlæge Jensen fremsat Plan om at indføre en Art Kolonisation af uhelbredelige sindsyge i Forbindelse med Østifternes Sindsfygeanstalt og foreslaaet denne Plan optagen til nærmere Drøftelse, hvilket saa ogsaa skete. Forslaget gik ud paa at anbringe nogle (40—50) af Anstaltens rolige,